300 DE MECIURI ÎN CAMPIONAT...

...OBIECTIV ATINS DE APOSTOLOV (Bulgaria) ȘI URMĂRIT DE ALBERT (Ungaria)

VIDIN APOSTOLOV

Pentru un fotbalist care se respectă, victoria echipei sale, selecționarea în echipa națională, titlul de cel mai bun al anului sau cel de golgeter al campionatului, prețuirea spectatorilor reprezintă țeluri care-i stimulează activitatea. Dar mai este ceva care-și dorește: să aibă la activ 300 de meciuri în campionat. Este o cifră socotită ca împlinire a unei activități competiționale.

Un asemenea eveniment a trăit zilele trecute cunoscutul internațional bulgar **Vidin Apostolov.** Cu meciul susținut de **Trakia** la **Vrața,** fundașul **Apostolov** a atins 300 jocuri oficiale: 15 sub culorile clubului **Lokomotiv** (în doi ani) și 285 la **Trakia Plovdiv. Apostolov** (în vîrstă de 30 de ani) a participat la 13 campionate. Cartea sa de vizită n-ar fi completă dacă n-am adăuga și selecționările în echipele reprezentative ale **Bulgariei:** de 10 ori a jucat în echipa A, de 4 ori la B, de 2 ori la tineret și 8 ori la juniori. În plus, el a participat la toate jocurile internaționale disputate de clubul său, unele în cadrul cupelor europene. O activitate bogată, deci, pe care o încununează într-un fel evenimentul de la 10 octombrie.

Un alt internațional, de data aceasta maghiar, nu mai puțin cunoscutul **Florian Albert,** este pe punctul de a-și vedea îndeplinită aceeași dorință : 300 meciuri în campionat. Dorință pe care și-a exprimat-o recent, odată cu aceea de a-și încheia cariera la clubul căruia i-a închinat 13 ani din viața sa sportivă, declinînd toate ofertele primite din străinătate (frumos exemplu de fidelitate!). **„Pentru moment, unicul meu țel este de a fi util clubului meu, Ferencvaros. Chiar în acest an vreau să susțin al 300-lea joc și să marchez al 250-lea gol. În viitor? Aș fi fericit să particip cu reprezentativa Ungariei la turneul final al Campionatului Europei".**

Dar marele „of" al lui **Albert** este evoluția fotbalului. Victima unui accident grav într-un joc cu **Danemarca,** în iunie 1969, el a fost obligat să stea multă vreme departe de teren, să se opereze și să trăiască întreaga dramă a jucătorului care-și amînă mereu reintrarea din cauza jocului violent. Împotriva acestuia se ridică Albert; **„...Fotbalul internațional actual provoacă în mine un sentiment de adîncă amărăciune. După victoria Braziliei în Mexic speram într-o reîntoarcere la fotbalul frumos, dar m-am înșelat. Dacă aș avea putere, aș lichida fotbalul violent chiar prin măsuri draconice"** Reacție îndreptățită a unui jucător, fin tehnician și de o sportivitate exemplară.

FLORIAN ALBERT

„BOTEZUL DE FOC" AL LUI OLYMPIQUE MARSEILLE

1963/64 : Monaco eliminată în turul II (1—2 și 1—3 cu Inter)

1964/65 : St. Etienne (2—2 și 1—2 cu Chaux de Fonds turul I)

1965/66 : Nantes (2—2 și 0—2 cu Partizan Belgrad turul I)

1966/67 : Nantes (1—3 și 1—3 cu Celtic turul II)

1967/68 : St. Etienne — Benfica 0—2 ; 1—0 (turul II)

1968/69 : St. Etienne — Celtic 2—0 ; 0—4 (turul I)

1969/70 : St. Etienne — Legia 1—2 ; 2—1 (turul II)

1970/71 : St. Etienne — Cagliari 0—3 ; 1—0 (turul I).

Greu de crezut, dar limbajul cifrelor este elocvent. În ultimele opt ediții ale C.C.E., nici o echipă franceză n-a depășit turul II al supremei competiții continentale (de fapt singurul „nume" notabil, în materie de cluburi, rămîne **State de Reims,** de două ori finalistă în C.C.E., vasi-naționala, suedeză" din 1958).

Anul acesta, **Franța** este reprezentată în C.C.E. după cum se știe, de **Olympique Marseille.** Performeră în materie de cupă, trofeu pe care l-a cîștigat de 7 ori (1924, 26, 27, 35, 38, 43, 69), formația din celebrul port mediteranean cîștigă titlul pentru a treia oară (1937, 48, 71). Participarea lui O. M. în C.C.E. este urmărită cu foarte mult interes, această echipă reușind să detroneze, după un palpitant duel, pe campioana ultimilor 4 ani, St. Etienne.

Interesul observatorului neutru este dublat de optimismul suporterilor francezi, optimism de loc exagerat dacă ținem cont de condițiile și lotul de care dispune acest club. În ultimii ani, elita fotbalului francez (nu punem la socoteală achizițiile de peste hotare) s-a concentrat la cele două mari cluburi rivale : **O. M.** și **St. Etienne.** Se poate afirma că ambiția și... banii lui **Marcel Leclerc** — președintele lui O. M. — au jucat un rol imens în decizia titlului de campioană.

Astfel, în ianuarie, el a obținut semnătura lui **Gilbert Gress,** care devenise în ultimii ani una din vedetele campionatului vest-german. Jucînd la **Stuttgart, Gress** și-a atras elogiile multor specialiști, cucerind publicul vest-german. De altfel, revista **„Miroir Sprint"** semnala prezența lui **Gress** la **Marsilia** prin titlul : **„Gilbert Gress, un tigru în motorul lui O. M.".** Numele președintelui Leclerc e strîns legat și de discutata afacere **„Carnus-Bosquier"** — despre care revista **„Fotbal"** a scris la timpul potrivit.

Cert este că O. M. a prezentat la startul noului sezon un „buchet" de jucători de notorietate europeană : portarul **George Carnus,** internațional A ; stoperul **Bernard Bosquier** int. A (ambii de la **St. Etienne**); **Joseph Bonnel** — mijlocaș, int. A, **Josip Skoblar,** int. A iugoslav, golgeterul sezonului recent încheiat, vedeta nr. 1 a echipei ; **Gilbert Gress** int. A ; **Roger Magnusson** int. A suedez (să nu uităm că O. M. l-a cedat în această vară pe Charlie Loubet, atacant de mare percuție !). Aceștia, alături de **Novi, Tokoto, Zwunka, Kula** ș.a. sub conducerea antrenorului **Lucien Leduc,** pot oricînd reprezenta un „team" de mare echilibru și eficacitate. Și au făcut o primă dovadă a valorii lor, eliminînd, în primul tur reputata formație Gornik Zabrze. Acum, la orizont, un adversar de și mai mare faimă: **Ajax Amsterdam.**

E. ANDONE

SKOBLAR, golgeterul Europei și al lui Olympique Marseille

Carnet extern

RÎNDURI PENTRU UN RECORDMEN

Sub ovațiile a peste șaizeci de mii de oameni, pe SAN SIRO, stadionul care a văzut cele mai multe dintre reușitele sale, GIACINTO FACCHETTI, căpitanul echipei naționale italiene, a jucat meciul internațional nr. 60, devenind recordmenul absolut al selecționarilor, după o urmărire pasionantă a unui concurent care a părăsit de mult stadionul, celebrul CALLIGARIS, asul JUVENTUSULUI din anii de dinaintea celui de al doilea război mondial. Onorăm totdeauna reușitele jucătorilor celebri, pentru că ne obligă la aceasta, înainte de orice, performanța în sine. Căldura rîndurilor noastre trebuie să fie însă dublă pentru cazul de față. Pentru că Facchetti rămîne nu numai un recordmen al selecționarilor ci și al sportivității, al exemplarei conduite în viață și pe terenul de sport. Poate mai mult decît cupele speciale ce i s-au înmînat, decît festivitățile care s-au organizat, chiar decît emisiunea specială de timbre a poștei italiene, contează cîteva scurte dar sugestive păreri, emanînd de la figuri celebre ale fotbalului. „O strîngere caldă de mînă pentru acest jucător de mare corectitudine" **(Lev Iașin")** ; „Mă bucur de două ori că un fundaș care n-a lovit în viața lui intenționat, deși postul îl putea scuza, atinge această frumoasă performanță" **(Eusebio)** ; „Bravo Giacinto ! Sînt fericit pentru tine, pentru caracterul tău și prietenia ce-ți port" **(Bobby Charlton)** ; „Dacă fotbalul ar avea numai fundași de corectitudinea lui Facchetti, fiecare meci ar fi o reprezentație de gală" **(Alberi)** ; „În toate meciurile cu Italia trec pe extrema dreaptă ; știu că acolo dacă reușesc un dribling, nu voi fi faultat din spate. Acolo joacă gentlemanul Facchetti" **(Gealei).**

Tocmai pentru această dublare a valorii sportive de una morală, FACCHETTI a devenit, de multă vreme, și căpitanul echipei reprezentative italiene. Și aici el deține un record: în 36 de partide a intrat pe stadion în fruntea monomului „SQUADREI AZZURRA". În clasamentul căpitanilor echipei naționale italiene, pe locul doi, cu 28 de partide jucate în această calitate, BALONCIERI, pe locul trei, cu 26 de întîlniri, DE VECCHI. Iată că, sîmbătă 9 octombrie, SAN SIRO a sărbătorit un multi-recordmen în persoana atletului splendid, descoperit de HELENIO HERRERA la APPIANO GENTILE, într-o după amiază, atunci cînd cel ce avea să devină un celebru jucător de fotbal se gîndea mai mult la sprintul în pantofi cu cuie.

Părerea sărbătoritului ? Simplă, clară, directă, ca și întreaga lui carieră sportivă de pînă acum : „Doresc ca recordul meu să fie un imbold și pentru alții. Doresc să pot contribui mai departe la frumusețea luptei sportive, în mod loial și sincer. Prietenilor de pe toate stadioanele lumii, prietenilor mei de pretutindeni, salutul și gratitudinea mea". În acest imens grup al prietenilor lui FACCHETTI, distingem și mulți jucători de frunte ai țării noastre și spectatorii de la noi, care l-au aplaudat la BUCUREȘTI, cu echipa națională italiană.

— ef. i. —

Tostao : „FOTBALUL DE AZI ÎNCEPE SĂ SEMENE CU... BASCHETUL!"

Mai puțin prezent în paginile ziarelor și revistelor decît Pele, colegul său de linie din atacul echipei Braziliei, TOSTAO, unul din făuritorii marii victorii a echipei sud-americane la **Mundialul** mexican, a răspuns recent unor întrebări ale publicației franceze **„Miroir du Football".** Mai întîi, despre jocul echipelor braziliene :

„Cruzeiro, echipa mea, joacă întotdeauna ofensiv. Este, de altfel, o specialitate a noastră, de a etala un fotbal mai deschis decît alte formații. Dar preocupările defensive devin din ce în ce mai importante. Toate echipele încearcă să profite de erorile apărărilor. CÎT PRIVEȘTE FOTBALUL ÎN GENERAL, EU ÎL ASEMĂN DIN CE ÎN CE MAI MULT CU BASCHETUL : SE ATACĂ ATUNCI CÎND AI BALONUL ; CÎND ACESTA ESTE ÎN POSESIA ADVERSARULUI, TE APERI CU ÎNCRÎNCENARE, ÎN IDEEA CONTRAATACULUI, CONSIDERAT CA FIIND O ARMĂ DECISIVĂ. **Este o stare de spirit inerentă formulei competiționale".**

În continuare, atacantul lui **Cruzeiro** face distincție între cei doi antrenori pe care i-a avut echipa **Braziliei în 1970 :**

„Saldanha ne lăsa mai liberi, ne permitea mai multă inițiativă. Eram mai creatori poate și pentru că adversarii erau mai puțin periculoși. Dar am jucat sub conducerea sa amicalele cu Anglia și Peru, unde am fost mai prudenți. În schimb Zagalo este mai riguros, mai rigid și dă multă importanță antrenamentului tactic. El vrea ca sarcinile fiecăruia dintre noi să fie îndeplinite pînă la capăt. De altfel, în Mexic, noi am abordat jocurile campionatului mondial cu destule preocupări defensive. Zagalo ne-a dat directiva și noi am încercat s-o aplicăm, de a fi prudenți și de a acționa mai mult pe contraatac. Dar primele goluri pe care le-am marcat ne-au incitat să revenim la jocul ofensiv. Cea mai bună partidă a fost, după părerea mea, finala. Cea mai dificilă, aceea contra Angliei, un frumos duel tactic".

Tostao se gîndește și la viitor : **„În 1974 forțele vor fi foarte echilibrate. Brazilia, R. F. a Germaniei, Anglia și Italia pot fi candidatele cu cele mai mari șanse la victorie. Echipa noastră va fi, poate, foarte puțin modificată. Dar nu trebuie să uităm că în 1966 toată lumea gîndea că noi vom cîștiga ușor... În 1974 nu va trebui să cădem în aceeași greșeală. Nu vom cîștiga în 1974 numai pentru că am fost învingători în 1970. Personal mă simt foarte bine și nu mai am probleme cu ochiul meu rănit. Dar deși doresc să joc la campionatul din 1974, nu mai am intenția să fiu prezent și la cel din 1978. De altfel, în Brazilia nu vor exista probleme privind alegerea înlocuitorilor. De pildă, numai la Cruzeiro, avem pe Dirceu Lopez și Ze Carlos care ar putea fi titulari în orice echipă din lume. Și mai sînt jucători ca Lola (Atletico Mineiro), Dica (Santos), Mazinho (Santos), Adaozinho (Corinthians), Lula (Fluminense) care sînt deja titulari posibili ai selecționatei. Și probabil că mai uit destui...".**

În încheierea interviului, Tostao sintetizează diferențele dintre fotbalul sud-american și cel european : **„Pe plan tehnic, Europa este în mare progres. Dar există o diferență între tehnică și abilitate. Și mi se pare că noi sîntem mai abili. Noi improvizăm mai bine, dar poate că sîntem mai puțin constanți".**

CORESPONDENȚĂ SPECIALĂ PENTRU REVISTA „FOTBAL"

VA SUCOMBA ATACUL PRIN ALUNECARE?

Pînă la urmă aș decis. Au excluz atacul prin alunecare, care a produs atîta nenorocire printre atacanți. La începutul noului campionat englez, secretarul ligii, Alan Hardaker, *a dat indicații arbitrilor de a nu mai permite acest procedeu defensiv. Dar trebuie să spunem că s-au înregistrat numeroase reacții dintre cele mai diverse iar opinia mea personală este aceea că liga nu era autorizată să procedeze la o asemenea măsură.*

Mă gîndesc la o dimineață strălucitoare, o dimineață caldă și idilică, de pe plaja Copacabana *din* Rio. *Era în anul 1959 și mă aflam în compania acelui simpatic oficial al federației engleze,* Ken Aston, *probabil o figură destul de puțin iubită în Italia după un scandal rămas de pomină, la meciul* Chile — Italia, *în C. M. 1962. Discutam chiar acest subiect, al atacului prin alunecare, care era foarte important în acel moment avînd în vedere că întrecerea supremă urma să se joace în campionatul următor. Națională engleză sosise la* Rio *după o victorie la* Montevideo *împotriva* Uruguayului, *meci aproape distrus de arbitrajul unui brazilian care interpreta orice atac prin alunecare din față ca fault.*

Aston și colegii săi din comitetul de arbitri de la F.I.F.A. au emis o formulă pentru a clarifica situația. Ei apreciau că acest atac prin aluncare devenea infracțiune numai dacă era făcut în mod periculos și rău intenționat. Criteriul era nu acela dacă apărătorul rămînea sau nu în posesia balonului, ci dacă obținea cîștig de cauză fără a provoca vreun prejudiciu adversarului. Cîteva zile mai tîrziu, un tînăr și entuziast arbitru uruguayan, Barreto, *lăsa nesancționate aproape toate atacurile prin alunecare ale apărătorilor englezi fără cea mai mică reacție nici chiar din partea înaintașilor brazilieni.*

Unul dintre cei care a reacționat pozitiv la noua dispoziție este puternicul atacant al lui West Ham *și al națională engleze.* Hurst, *autorul celor trei goluri din finala C.M. 1966. Săracul* Hurst *a suferit enorm în ultimii ani, încasînd un sac de lovituri din partea apărătorilor adverși, încît a fost chiar pe punctul să abnadoneze fotbalul. Acum el spune :* „Aceste lovituri m-au obșnuit să fiu prevăzător și chiar fricos. Mi-am dat seama că, încercînd să le rezist, voi fi eliminat din luptă. De aceea m-am și retras la mijlocul terenului. Este însă momentul să revin în prima linie dacă arbitrii vor proceda așa cum li se cere". *De aceeași părere este și* Bill Dodgin, *tînărul antrenor al lui* Fulham. *fost mijlocaș al lui* Arsenal.

Lucru curios însă, nu toți atacanții de vîrf sînt încîntați de noua măsură. Printre ei, John Radford, *centru înaintaș de mare forță al lui* Arsenal. *După el,* „nu se încearcă altceva decît a proteja pe acei arbitri care nu cunosc jocul. Este misiunea arbitrului să constate cînd atacul prin alunecare este brutal, în afara regulilor de joc. Acest mod de atacare a adversarului în posesia balonului nu ar trebui să fie totalmente exclux. Dacă se va proceda așa, suporterii vor adormi asistînd la întîlniri plicticoase, în care toți nu vor dori altceva decît să rămînă în posesia balonului, ca în Europa". *Este de acord cu el,* Derek Dougan, *centru înaintaș de clasă, experimentat titular al națională irlandeze și al lui Wolverhampton, președintele sindicatului jucătorilor profesioniști :* „A condamna atacul prin alunecare este o gresală. Măsura ligii engleze așează o greutate insuportabilă asupra jucătorilor din apărare".

Cum se vede, discuțiile se aprind în jurul acestui subiect de actualitate din fotbalul englez. S-ar putea ca, eliminînd acest procedeu născut pe stadioanele din insulă, liga engleză să-și fi dat o lovitură puternică al cărei efect să devină imposibil de parat. Să vedem ce va hotărî însă timpul...

BRIAN GLANVILLE

LONDRA, octombrie 1971